

BALANÇ MUNICIPALS 2011

nº 111 juny 2011 - donatiu 2 euros

Editorial

pàg 3

Política

pàg 4-5

Indignació i més

Dossier central:

pàg 10-15

Balanç eleccions municipals i autonòmiques

Sindical:

CATSA, Lluita contra les retallades, bombers.

Moviments: Contra el feixisme

Internacional:

Siria, Veneçuela

Suplement: CNT: 1910-1934

pàg 5-9 i 19

pàg 16-17

pàg 18-20

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

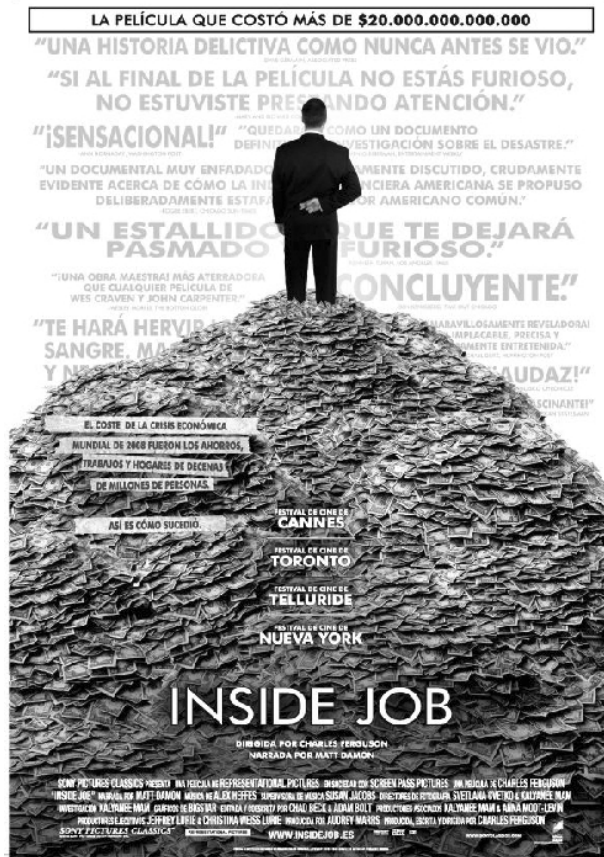
Inside job, del director Charles Ferguson.

Sí, és un documental. No és ficció –encara que a estones ens ho sembli-, no és avorrida i és d'obligatòria visió. Així d'entrada semblen massa avisos i recomanacions (i encara no hem dit que dura dues hores), però s'entendran tots quan us diguem que és la primera pel·lícula sobre la terrible crisi econòmica del 2008, considerada de manera unànime la pitjor dels del crack del 29.

I com es pot explicar una crisi financera sense que resulti un avorriment? Doncs barrejant i fent alternança entre la tasca d'investigació i les entrevistes amb els implicats directes (aquells que s'han negat a parlar són substituïts pel text que explica que no han volgut participar) i indirectes: polítics, empresaris, financers, i amb periodistes.

El resultat. Parlem d'economia però amb la voluntat que tots entenguem les sospitoses relacions entre polítics corruptes i lleis injustes; per això encara que alguns no puguem seguir de manera absoluta totes les implicacions econòmiques que se'ns detallen (per manca de coneixements en aquest terreny) això no implica perdre el fil d'una història que ens afecta de manera directa: milions de persones angoixades per culpa de la feina.

Les claus sobre les quals es basa Ferguson per defensar el seu plantejament són (per cert, aquells que us ho mireu amb versió original: el narrador és l'actor Matt Damon): que la crisi era totalment evitable i que la connivència entre Washington –el govern nordamericà- i Wall Street –els especuladors financers- n'és responsable de la situació; que els culpables tenen els diners i no han pagat ni pel que fan ni pel que van fer, i finalment que al govern actual d'Obama manen els mateixos que

van manar al de George Bush, és a dir ¿els culpables del desastre cobren ara per trobar una solució?

Si heu llegit fins aquí ara ja heu entès perquè cal visionar-lo. Estiguem d'acord amb la seva línia de raonament sobre els fets, o li fem retrets en alguns aspectes, tots convindrem que cal aplaudir la seva valentia per posar cara i nom (un a un) als responsables i acabar apuntant al govern actual del seu país.

Gràcies, Charles Ferguson.

Sempre hem afirmat que les eleccions donen una visió deformatada i parcial de la lluita de classes. En períodes de tensió social aquesta distància entre lectura electoral i realitat s'incrementa. Si atenem als resultats estrictament electorals no hi ha lloc a dubtes, un reforçament de la dreta, amb el PP que passa a dominar governs autonòmics i ajuntaments. A Catalunya CiU arrasa i provoca una derrota històrica de les «esquerres»: PSC i ERC. IU i IC/EUiA resisteixen o puguen de rebot recollint vots de la derrota històrica socialista, però allà on governava com a Còrdova cedeixen el lloc al PP. La recomposició d'una esquerra fora de PSOE i IU, amb l'excepció de Bildu, és molt limitada. Hi ha una conclusió immediata, en absència d'una forta contestació social el càstig a la política del Govern de «l'esquerra» el capitalitza la dreta.

Però en la recta final de la campanya electoral un moviment de joves començava a ocupar places en nombroses ciutats. Els continguts del moviment eren molt diversos, globalment rebutjant el sistema polític de representació, i arrossegant un suport massiu entre capes populars molt diverses. Probablement aquest moviment no va tenir cap expressió en les urnes –o com a molt en nuls i blancs–, no obstant això és tan real

com les paperetes de votació. La Junta Electoral demanava la intervenció policial per desallotjar els i les acampades el dia de reflexió, però la policia no va poder actuar a causa del suport massiu que tenien les i els indignats. L'intent de desallotjament de Puerta del Sol de Madrid primer, o el posterior de la Plaça de Catalunya de Barcelona, van reforçar i ampliar les ocupacions.

A Catalunya un altre moviment, contra les retallades socials, es va expressar en la manifestació massiva del 14 de maig. És cert que els polítics de l'esquerra institucional van intentar cavalcar la protesta per treure'n rendibilitat electoral. A la vista dels resultats, no ho van aconseguir, almenys de manera significativa. CCOO i UGT van intentar que la lluita contra les retallades fos directament contra CiU, però els treballadors/es tenen molt recent l'experiència del tripartit, que és qui les va començar, impulsant mesures i lleis privatitzadores a la sanitat i l'ensenyament. Tampoc aquests moviments massius van tenir un reflex clar en el vot.

Quina és, doncs, la lectura de la situació política? La situació política està creant un explosiu potencial: el sentiment que una majoria paga mentre uns pocs no deixen de guanyar diners; efectivament això està generant indignació, amb els rics, amb «els polítics», amb els «sindicats»,... Però només amb la indignació i la ràbia no es va gaire lluny. Si la ràbia general no es tradueix en plans de lluita per defensar coses concretes, acabarà en una nova frustració més.

I aquestes coses concretes són la defensa dels llocs de treball en EROs tan importants com els que hi ha damunt la taula a Telefónica o al Grupo PRISA. I el punt de partida que s'ha manifestat fins ara és complicat: molt probablement els mateixos treballadors/es de Catsa, El País o Telefónica que van a la Puerta del Sol i a la Plaça de Catalunya i senten allà que «tot és possible», quan arriben al centre de treball l'expedient patronal els pesa com una llosa paralitzant.

La indignació, que és imprescindible, ha de donar pas a la lluita i al convenciment que «es pot fer». Sí, es poden parar els acomiadaments, com es poden parar els desnonaments o les retallades als serveis públics. Aquesta és la possibilitat real que la indignació es transformi en convicció i que el moviment del 15 de maig serveixi per reactivar la consciència de lluita.

L'experiència de les places ocupades conté elements per trencar amb la burocratització de la política i el sindicalisme, i són imprescindibles, però quan es fan genèriques «a tots els partits» o a «tots els sindicats»

s'esterilitzen, perquè sense partits, sense sindicats, sense organització queda l'individu o com a molt la suma d'individus. Nosaltres defensem l'assemblea com a forma de decisió i unitat per a la lluita, però no és possible viure en l'assemblea permanent als centres de treball: cal crear organització.

Es pren com referència la lluita dels i les egípcies a la Plaça Tahir, però aquesta lluita no es va fer contra els partits i les organitzacions populars o sindicals, sinó *que es va fer*

amb elles, amb totes aquelles que van donar i van lluitar colze a colze en la revolució i que sempre tenien lloc a la Plaça. I que les organitzacions polítiques són encara molt petites és el que s'ha reflectit en els resultats electorals.

Per tot això, des del nostre suport decidit a la lluita dels milers de joves en les places en el moviment dels indignats, des de la denúncia davant qualsevol intent de repressió i desallotjament, estem convençuts que el moviment ha d'arribar a les lluites concretes, en un debat profund sobre la necessitat d'organitzar la continuïtat i en aquest debat manifestar el nostre convenciment de la necessitat d'organització sindical i política. Si nosaltres no som capaços de transformar aquesta indignació en organització d'esquerra, uns altres sabran capitalitzar la frustració i la desesperació, com ho han començat a fer partits de l'extrema dreta, aquí i en altres estats europeus, que bolquen aquesta impotència contra l'immigrant.

En aquest sentit fem un balanç positiu, encara que fos limitat, a la presentació de les llistes de Des de Baix a Cornellà, Girona i St. Esteve, a la participació en CUP-Alternativa per Barcelona -que va obtenir el 2 % dels vots i va quedar com la primera de les candidatures que no van entrar en l'ajuntament- i l'ascens que van obtenir les Candidaturas Alternatives del Vallès.

Si nosaltres no som capaços de transformar aquesta indignació en organització d'esquerra, uns altres sabran capitalitzar la frustració i la desesperació, com ho han començat a fer partits de l'extrema dreta

---

...

2 de juny de 2011

L'acampada de Barcelona

Més enllà de la 'indignació'

El moviment que aquesta setmana ha omplert les places d'arreu de l'Estat de gent indignada amb la crisi, amb les retallades, amb els bancs, amb els partits parlamentaris i els buròcrates sindicals que ens traeixen sistemàticament, s'ha apuntat un triomf. Una victòria davant la prohibició de la Junta Electoral Central i de dos intents fallits de desallotjament policial (primer a la Puerta del Sol, després a Plaça Catalunya), que s'han girat com un boomerang i han donat força a la mobilització. La massivitat del moviment ha desafiat les prohibicions i la violència policial i milers de manifestants hem demostrat que al carrer som més forts que les seves lleis i la seva policia. La gent pot més (això és el primer que hem après de les revoltes al nord d'Àfrica i a l'Orient Mitjà) i feia temps que, aquí, no teníem l'ocasió d'assaborir-ho.

El divendres 27 de maig, després de l'intent de desallotjament de la Plaça Catalunya, es va fer l'assemblea més massiva, amb 12.000 persones segons els mitjans

de comunicació. La repressió (més d'un centenar de ferits/des lleus i un de greu) va fer despertar més simpatia pel moviment, que ja estava acusant el cansament i la manca d'objectius clars passades les eleccions municipals. El crit unànime era l'exigència de dimissió de Felip Puig, conseller d'Interior del govern autonòmic català. Arreu de l'Estat les acampades també es van revifar, en solidaritat amb Barcelona.

El moviment ha aparcat el pessimisme dels darrers anys i ha demostrat que la gent té ganes de lluitar. A Catalunya, ha connectat amb la denúncia de les retallades dels serveis públics a què els i les treballadores de la sanitat i l'ensenyament s'enfronten des de fa mesos: diverses protestes han confluït a la plaça, com també algunes manifestacions d'estudiants de secundària i universitàries. A Madrid, l'epicentre de les protestes, ha qüestionat obertament el règim exigint un referèndum sobre la monarquia. Arreu alçant la veu contra la democràcia formal i exigint una altra manera de fer política, denunciant el sistema financer, defensant l'accés a la vivenda, reclamant mesures contra l'atur...

A les assemblees s'han proposat uns programes reivindicatius interminables, que dissolen els objectius i impedeixen aixecar banderes concretes per canalitzar la *indignació*. Estem d'acord en què no ens agrada, i posar-nos d'acord amb una alternativa sempre és molt més complicat. Però també és imprescindible, i més en aquest cas, quan no es concentra tot en fer caure un dictador. I per això és clau anar a l'arrel dels problemes: costa d'entendre que en els quinze punts per una democràcia participativa de l'acampada de Barcelona es fes esment al control de l'absentisme dels càrrecs electes i no a la fi de la monarquia o al dret d'autodeterminació. Altres punts són com a mínim problemàtics, com la prohibició dels ERO per empreses «amb beneficis», o que només es plantegi la nacionalització de les entitats bancàries que estan «en dificultats».

Les acampades funcionen amb assemblees diàries amb milers de persones discutint les propostes de les comissions, que van estar afegint més punts cada dia que passava. Més endavant, el debat sobre com continuar va passar a primer terme. Sota aquesta aparença de màxima democràcia, planava però la prohibició a l'expressió d'organitzacions polítiques o sindicals (tot i que alguns de les i els seus dirigents i activistes estaven implicades totalment en l'organització de l'acampada). Després de tantes traïcions de l'esquerra parlamentària i la burocràcia sindical s'entén que la gent desconfii de les organitzacions i es presenti com a «apolítica», però això vol dir posar injustament al mateix sac els enemics del moviment i els partits revolucionaris, que portem anys lluitant contra el capitalisme i la repressió i que no tenim cap confiança en el sistema electoral. A més d'injusta, aquesta prohibició a l'expressió organitzada limita l'abast del moviment, li resta activistes molt valuosos i no té res de democràtica.

Acampada i manifestacions a Grècia

Milers de persones, 100.000 segons els organitzadors i 40.000 per la policia, es van concentrar el 29 de maig a la plaça central d'Atenes per les anomenades protestes paneuropees. La mobilització va arribar uns dies després que comencés una acampada responent a la crida feta des de la Plaza del Sol. El principal lema de les pancartes era «Que se'n vagin ja». Era la cinquena jornada de protesta convocada per les xarxes socials a unes 60 ciutats del país, amb mobilitzacions molt importants a Salònica o Patras, entre d'altres. Els manifestants han carregat contra els socis de Grècia a la zona euro i el Fons Monetari Internacional, que han intervingut el país amb un pla de rescat de 110.000 milions d'euros aparellat a una ofensiva brutal de retallades de serveis públics, acomiadaments i privatitzacions.

Aprendre de les revoltes àrabs

Una de les coses més positives d'aquesta mobilització és que ha pres la plaça Tahrir del Caire i les revoltes àrabs com a símbol. La revolució tunisiana va obrir la porta del canvi i es va contagiar arreu del món àrab i més enllà: els i les treballadores de Wisconsin, als EUA, en lluita contra les retallades de serveis públics, portaven pancartes que deien «Aquesta és la nostra plaça Tahrir» o «Aquí comença la revolució». Les mateixes que es podien veure a la Plaça Catalunya.

Però ens cal avançar en la profunditat d'aquests processos. Només cal veure com s'organitzava la plaça Tahrir, presa per les i els joves en un moviment espontani, però en la qual tenien espai totes les organitzacions polítiques, socials i sindicals que s'enfrontaven a la dictadura de Mubarak. També el seu paper com a epicentre de la mobilització, que s'irradiava molt més enllà, convocant manifestacions massives cada divendres. La plaça era el

símbol d'una cosa molt més gran, impulsada pels i les joves, però arrossegant tothom. I en la lluita el component de classe va jugar un paper fonamental: el dictador egipci, com Ben Ali a Tunísia, van caure quan el seguiment massiu de les vagues generals va paraitzar el país i demostrava que no hi havia cap altra sortida.

El moviment dels i les *indignadesha* de continuar i anar més enllà, i per això cal connectar amb més sectors en lluita a la santitat, l'ensenyament, o els i les treballadores de Telefónica que afronten un d'aquests EROs "amb beneficis". S'ha d'estendre no només als barris, sinó amb assemblees als instituts i universitats i també als centres de treball, on es discuteixen les properes mobilitzacions (a les acampades de Barcelona i de Madrid s'ha proposat el 19 de juny) i la convocatòria d'una vaga general, que és necessària i urgent.

Cristina Mas

El Grupo PRISA acomiada i tanca empreses

El febrer passat el Grupo Prisa va anunciar que acomiadaria 2.500 treballadors/es a tot el grup, entre ells 412 a l'empresa que duu l'Atenció al client de Digital +, Catsa.

Des d'aquest mateix moment CCOO i UGT van començar a reunir-se amb els representants del grup, deixant fora una part de la representació sindical (CGT, per exemple) i d'esquenes a les i els treballadors que no tenien ni idea de com estaven mercadejant amb els seus llocs de treball.

Durant la negociació han acomiadat a diverses empreses del grup i s'ha signat un ERO que afecta més de 2/3 de la plantilla de Prisa TV (Digital +), complint els objectius que volia l'empresa amb la complicitat i el silenci d'aquests sindicats, jugant el paper d'ocultar el que passava, dividint-nos i impeding que els treballadors/es del grup donéssim una resposta unificada i finalment desconvocant les dues úniques jornades de vaga que havien convocat. A Catsa es va mantenir la primera vaga només per CGT i la següent va ser convocada per tothom empesos per l'èxit de la primera.

Quan ja han afeblit i fet el que han volgut, les federacions de CCOO i UGT han signat un preacord amb el vist-i-plau de la Direcció General de Treball que tot i saber que deixaven al marge de la informació CGT no va fer res per posar-hi remei. Aquest preacord no ha pogut ser ratificat perquè el comitè d'empresa d'El País s'ha negat a fer-ho perquè s'havia signat sense el seu consentiment.

Dos dies després del preacord, que segueix essent secret perquè no l'han fet públic, notifiquen el tancament de Catsa de Madrid. Ja no són 412 treballadors/es: el tancament suposa 600 treballadors/es al carrer. La feina se l'emporten al Perú.

A Màlaga i a Granada han contractat 200 treballadors/es d'ETT, també hi ha més de 200 treballadors/es que a més de la seva jornada fan teletreball al seu domicili (per un acord signat només per CCOO). No procedeix que es destrueixi ocupació quan hi ha feina, a més del fet que el grup Prisa, i en concret Catsa, són empreses que donen beneficis.

CCOO i UGT ho tenen clar. Admeten que es quedin 600 treballadors/es sense feina, que s'emportin l'ocupació al Perú, això sí amb una indemnització, per això he començat dient que mercadegen amb les nostres feines i amb el nostre futur. En la seva argumentació diuen que l'Autoritat Laboral ho acceptarà. Com un sindicat pot dir-ho tan tranquil·lament i no plantejar-se llançar una lluita contra la destrucció d'ocupació que hi està havent a tot l'Estat? Per què els sindicats majoritaris no plantegen mobilitzacions contra la política que està duent a terme el Govern amb la seva Reforma Laboral? Per què ajupen el cap i signen tot el que els plantegen les diverses patronals? Ja n'hi ha prou de pactar EROs, reformes de les pensions, pèrdua de les condicions de treball...etc!

Des de CGT plantegem que es negociï sobre la base de la defensa dels llocs de treball, començar una campanya a l'opinió pública, fer manifestacions a la Direcció de Treball i de forma unitària convocar mobilitzacions. A més de l'acció sindical, denunciar a l'Autoritat Laboral que aquesta empresa té beneficis i que està contractant ETTs mentre destrueix ocupació.

*Raquel Palencias,
Delegada sindical de CATSA-Madrid,
afiliada a CGT*

Administració local

Bombers en lluita

A l'Ajuntament de Barcelona, una administració local que ha estat sota govern del PSC, s'han aplicat tot tipus de mesures de retallades als treballadors/es municipals. Així, incompleixen l'acord de conveni signat fa 3 anys amb la justificació del pla d'austeritat; han deteriorat les condicions laborals i els serveis amb una política sistemàtica d'externalitzacions-privatitzacions precaritzant i degradant les condicions de treball dels i les empleades públiques directes i els i les treballadores públiques indirectes -de les empreses subcontractades... En tenim exemples a tots els sectors, des de cultura, serveis a les persones, serveis socials, passant per urbanisme i les seves empreses.

En aquest context general de l'Ajuntament de Barcelona, els Bombers de Barcelona fa mesos que estan en un procés mobilitzador, organitzant des d'un tancament a la vaga del 20 de maig passat. Al capdavant hi ha la plataforma de bombers amb CCOO i CGT. Les seves reivindicacions són el compliment del conveni i els acords de millora de les condicions laborals i econòmiques per als bombers que fins ara han incomplert: equiparació salarial als bombers de la Generalitat -que significa 150 euros-, recursos materials i formatius per a l'activitat professional amb la màxima seguretat, política de prevenció de riscos laborals. Tot això en el marc d'una plantilla actualment insuficient de 630 bombers, i amb l'Ajuntament incomplint l'acord de mínims de 101 bombers diaris.

La resposta de l'administració a aquest procés mobilitzador va ser l'obertura d'expedients sancionadors a 7 bombers, amb la qual cosa la retirada del procés sancionador ara s'afegeix a la resta de reivindicacions. Els bombers estan esperant respostes del consistori municipal, disposats a continuar amb les seves mobilitzacions en cas negatiu.

Les respostes les haurà de donar el nou consistori, amb majoria de CIU. Tot fa preveure la continuïtat de les polítiques neoliberals en l'administració, agreujades per la dreta al consistori. Una dreta que a més és la mateixa de la Generalitat, que ja ha donat bons exemples amb les retallades en sanitat i educació. Així doncs, hem de témer també a l'Ajuntament, un augment en la precarització dels serveis, la continuïtat dels processos privatitzadors i de retallades salarials, etc...

El panorama fa necessari que els i les treballadores de les administracions locals -i entre ells els treballadors/es de l'Ajuntament de Barcelona-, responguem juntament amb sanitat, educació i el conjunt de l'administració pública, a les polítiques de desmantellament dels serveis públics. Per mantenir i millorar els anomenats pilars de l'estat del benestar: sanitat, educació, pensions, i la quarta, inclosa recentment, dels serveis socials.

Marga Olalla

*Delegada sindical treballadors/es
de l'Ajuntament de Barcelona*

Catalunya. 14 maig: 100.000 persones

Creix el moviment

El 14 de maig hi va haver als carrers de Barcelona una gran manifestació -més de 100.000 persones- en defensa dels serveis públics i contra les retallades del Govern de la Generalitat. La resposta massiva reflectia el sentiment profund que va quallant que sanitat i educació públiques són línies roges, han costat molt d'aconseguir i no es pot permetre que ens les prenguin.

La manifestació era també el resultat d'un moviment que s'estén per baix. Als hospitals i també a l'ensenyament públic, encara que amb ritmes diferents. Si la manifestació del 14 d'abril (vegeu el LI 110) va tenir un component més significatiu de treballadors/es de la sanitat i menor de l'educació, en aquesta del 14 de maig la presència del sector de l'ensenyament (mestres i moltes famílies) va ser molt notable.

Al llarg de les setmanes precedents i posteriors al 14 un nombre important de localitats feien mobilitzacions contra les retallades a l'ensenyament. La diferència de ritmes entre sectors és conseqüència del mateix ritme de retallades que apliquen les conselleries respectives i també de la poca voluntat mobilitzadora dels grans sindicats d'anar a un front comú per aturar-les.

A la sanitat les retallades de personal i tancaments de plantes hospitalàries i quiròfans es van començar a produir quasi immediatament i van provocar de seguida que sorgissin moviments de resposta. A l'ensenyament s'han bloquejat «preventivament» totes les noves construccions i s'han reduït les despeses de funcionament dels centres un 25%, que sumades a les dels darrers cursos apopen al 50% la caiguda de recursos els darrers tres anys, però encara s'espera el gruix de les retallades, que s'han d'aplicar el setembre, amb una forta reducció de plantilles.

Tanmateix les conseqüències de la primera mobilització no es van fer esperar i immediatament després, i davant les eleccions del 22 de maig, es frenava una part del paquet de reduccions als hospitals. També se suavitzava a l'ensenyament, passant d'un anunci de retallada de 5.000 llocs de treball i només cobrir el 30% de les jubilacions previstes, a anunciar que no hi haurà gent que hi treballa que es quedi al carrer i que es reposaran fins el 50% de les jubilacions.

en defensa de la sanitat i l'educació públiques

contra les retallades

Davant del segon pla de xoc

La maniobra del Govern de la Generalitat era deixar el xoc fort per després de les eleccions. Els seus plans tenen molta profunditat. No és casual que es posi al capdavant de la Conselleria el gerent de la patronal d'hospitals. Veu l'oportunitat d'absorbir des de les clíniques i hospitals privats, via mútues, una part important d'aquells/es pacients que producte de les retallades públiques prefereixin pagar-se operacions o tractaments sense haver de passar per interminables llistes d'espera. No caldrà esperar gaire per veure com una part dels llits o quiròfans tancats siguin subcontractats a clíniques privades... o que s'augmentin els concerts amb centres privats i el pes del capital privat en els centres públics.

Un pla similar s'està intentant aplicar a l'ensenyament, i en tenim exemples concrets: hem vist primer la pressió a les famílies a Navàs perquè acceptessin matricular les seves filles i fills a l'institut concertat per no construir el públic compromès, que ha topat amb un rebuig frontal. En canvi, a Castelldefels, un grup de P3 que obligava a forçar tres classes en una escola pública de doble línia ha acabat anant a una escola concertada.

Passades les eleccions, sanitat i educació esperen el segon pla de xoc. El problema dels ritmes per sectors pot tornar a jugar una mala passada, el Govern ho sap i juga amb el temps a favor seu. La presentació de xifres concretes de reducció de plantilles a l'ensenyament està a punt de sortir, però el curs s'acaba i cada cop és més difícil la mobilització. També en la sanitat s'han de presentar els plans de retallada que es van frenar el mes d'abril. Tot això s'ha de concretar en uns pressupostos de la Generalitat que seran discutits aquest mes de juny. I és clau avançar en la coordinació de les lluites en defensa de l'ensenyament i de la sanitat públiques.

A la sanitat cal reactivar la lluita a tots els centres i la seva coordinació, més enllà dels acords o desacords dels sindicats. Seria urgent constituir una plataforma oberta, com la que es constitueix al voltant de l'Hospital de Viladecans, arreu i coordinar-les, per no estar sempre esperant què decideixen les cúpules de CCOO i UGT.

A moltes localitats s'han organitzat concentracions en defensa de l'ensenyament públic. Aquestes setmanes que vénen continuaran. Caldrà establir mecanismes de coordinació amb la lluita de la sanitat, caldrà participar en les mobilitzacions convocades centralment i potenciar moviments com «Catalunya es mou» que neixen des de la base, que unifiquin a nivell municipal professorat, famílies i, de vegades, associacions de veïnes i veïns i altres. A l'ensenyament és molt important discutir des d'ara que comencem el curs que ve amb una vaga el primer dia de classes.

*Josep Lluís del Alcázar
Delegat ensenyament públic*

«QUE NO ENS UTILITZIN»

Però dins de la convocatòria del 14 molts i moltes es van sentir utilitzats, altres van convocar per separat en manifestacions que conflüen i anaven a acabar en llocs diferents que l'oficial. La convocatòria naixia de CCOO i UGT, juntament amb la FAV, la FAPAC i altres associacions menors. Inicialment estaven exclosos entre altres la IAC (amb USTEC, sindicat majoritari a l'ensenyament públic) i la CGT. Finalment la IAC va acabar signant el manifest.

Hi havia més elements que feien veure que darrera de la mobilització contra la retallada hi havia un intent de seguir fent campanya electoral en favor dels exsòcis del tripartit (PSC, IC/EUIA i ERC, partits amb molta influència a les direccions de CCOO i UGT. Tots els pronòstics per a les eleccions municipals els auguraven la desfeta històrica que després es confirmaria i lluitaven contra rellotge per aturar-la. Milers de responsables de la política municipal que hauran de deixar els càrrecs que han ocupat els darrers vint o trenta anys. Tots aquests partits incloïen la denúncia de les retallades del Govern de CiU en els eslògans electorals i preparaven una presència molt significativa a la manifestació del 14.

Segons el manifest de convocatòria de CCOO i UGT, tots els problemes de l'ensenyament i la sanitat pública haurien començat el passat 28 de novembre quan CiU va guanyar les eleccions autonòmiques. Un greu problema d'amnèsia de les direccions de CCOO i UGT. Les retallades de CiU són brutals i cal mobilitzar per impedir-les, però ningú no perd la memòria que va ser el tripartit qui va impulsar la privatització a la gestió dels

CAPs, el rècord en barracons que ens va deixar, les retallades també en matèria de finançament de centres públics i de plantilles. La política de privatització i retallada de recursos als serveis públics va ser constant, tant del tripartit com de la política municipal (serveis, externalitzacions...). Hi va haver diverses vagues generals de l'ensenyament públic contra una LEC rebutjada massivament des dels centres. Tampoc se'n salva IC/EUiA, que és cert que va presentar esmenes a una part de l'articulat, però ni va presentar una esmena a la totalitat com demanaven els centres públics, ni qüestionava la jerarquització i privatització que imposa la LEC. Seria absurd que oblidéssim aquesta realitat simplement perquè CiU pot fer-ho encara pitjor.

Per si això no era suficient, la convocatòria es feia un dissabte el matí, no fos cas que els actes electorals previstos per la tarda del dissabte poguessin quedar afectats. Sempre s'han fet les manifestacions o bé el dissabte a la tarda o bé el diumenge al matí... També la presència destacada de militants del vell tripartit...

A les darreres eleccions europees CC OO i UGT, juntament amb USTEC, havien assegurat que durant el període electoral no era possible convocar mobilitzacions o vagues, per «aquest motiu» es va tallar la continuïtat de la lluita contra la LEC. Per si no quedés clar, a la manifestació CC OO va treure un clar «no CiU» per l'ensenyament públic o la sanitat.

L'esquerra sindical debat què ha de fer

En paral·lel a la preparació de la manifestació la CGT impulsava un reagrupament de forces sindicals, de partits i moviments per acordar una resposta comuna. És molt

important que per segona vegada -després del 29 de gener amb una molt bona manifestació contra la reforma de les pensions- es trobin sindicats alternatius i organitzacions de l'esquerra revolucionària. Què hem de fer? El moviment encara té com a referència CC OO i UGT. Hi participaven la IAC, Cobas, CNT, Solidaritat Obrera, la COS i organitzacions de l'esquerra revolucionària com Endavant o Lluita Internacionalista, representants de l'Assemblea de Barcelona i alguns moviments de barris. Davant la necessitat d'unificar els moviments de base que s'estaven produint sobretot en sanitat, i la convocatòria de CC OO i UGT, calia trobar un punt que no fos excloure'ns nosaltres mateixos d'un moviment en el qual participàvem, sense haver de fer el joc a les direccions de CC OO i UGT i la maniobra electoral.

Amb raó el professorat rebutja la idea de dividir el moviment perquè és conscient que la divisió provoca una pèrdua de força. Realment les convocatòries dels sindicats majoritaris difícilment es poden

rebutjar, com va ser el cas també de la vaga general de setembre, però: com crear les condicions per no dependre de la seva voluntat generalment desmobilitzadora i quan mobilitzen -com el 14- amb objectius diferents dels que defensen la majoria treballadora?

La resposta de «ens separem nosaltres i la gent ja vindrà», ens sembla equivocada. La major part de la gent va a la convocatòria central, amb els seus companys i companyes de feina. Hom pot dir que un dia s'adonaran d'on els porten CC OO i UGT, però aquest pensament fa el joc de deixar la gran majoria de la classe treballadora amb les direccions tradicionals sense disputar-ne el debat i la mobilització.

Mentre el treballador/a es mobilitza cal ser amb ells i elles a la lluita, en tot cas explicant per què hem d'enfortir instruments propis -dels treballadors i treballadores- de control de les mobilitzacions, com assemblees i moviments de base, cap on els porten les polítiques de les direccions de

(segueix a pàg 19)

Marea groga

Durant el curs 2009-10 i en un clima de vagues, de reivindicacions, de canvis del calendari, de desprestigi del professorat a Castelldefels un petit grup de mestres comencen a discutir i plantejar-se si els canals i la forma de relacionar-se entre mestres és suficient, es plantegen si les accions que es duen a terme reflecteixen la disconformitat del col·lectiu, si el sistema educatiu està donant resposta a les necessitats dels alumnes i de la societat on viuen...

Per contestar aquelles preguntes es decideix realitzar una assemblea de mestres de tot Castelldefels. En aquella assemblea es proposa fer front comú amb totes les escoles, es presenta el recent blog creat: «Castelldefels es mou». El primer dels molts blocs «es mou» que s'han creat com a plataforma de comunicació. I es proposa començar a realitzar accions per defensar l'ensenyament públic de qualitat. Des de Martorell arribà la idea de la samarreta, festuc en el seu cas i de la proposta setmanal d'anar vestit tots i totes igual. Es va canviar el color i es començà a moure amb la gent que seguia el blog de Castelldefels. A partir d'aquí i amb la feina feta des de la plataforma «BADalona es mou» això ha anat creixent mica en mica fins a convertir-se en...vés a saber...

Catalunya es mou

Confluència de la lluita de sanitat i ensenyament

L'Hospital de Viladecans és de referència per les localitats de Castelldefels, Gavà, Viladecans, Begues i Sant Climent. L'afectació de la retallada havia fet dubtar fins i tot de si es volia tancar l'Hospital. En defensa de l'hospital s'ha conformat una plataforma que convoca cada dimecres una mobilització que surt de l'hospital. Dimecres passat dues manifestacions en defensa de l'ensenyament públic sortien des de Viladecans i Gavà per anar a confluïr a la manifestació de sanitat. La presència de representants del professorat i AMPAs a la plataforma de sanitat ha permès avançar en la coordinació de les dues lluites. Aquest és el camí. Entrevistem a Juan Manuel Martín. Delegat de CGT de l'Hospital de Viladecans i secretari d'Acció Sindical de Sanitat de Catalunya.

LI.- Com us afecta la retallada hospitalària?

JM.- Principalment les retallades a l'hospital serien el tancament del 45% de l'quiròfan i el 40% de llits (el doble que un estiu normal) i personal, amb 12 acomiadaments entre personal sanitari i no sanitari i perilla una part de l'eventual. L'hospital de Viladecans ha d'atendre una població de 200.000 habitants que inclou Gavà, Castelldefels, Viladecans, Begues i Sant Climent. També s'ha convertit en hospital satèl·lit i passem a dependre de Bellvitge. I aquesta només serà una primera retallada, molt probablement en vindran més.

LI.- Com està la plantilla a l'Hospital per fer-hi front?

JM.- Aquests darrers tres anys havíem augmentat més d'un 25% la plantilla de l'hospital en totes les categories professionals. Se'ns deia que estava en fase d'ampliació que havia de portar al nou hospital de Viladecans. El nostre objectiu ara és mantenir el que hi ha. Som l'hospital més petit de l'ICS, però en xifres, el més eficient. Hem demostrat que un hospital públic pot treballar sense generar dèficit. L'única manera d'entendre el que ens està passant és que ens vulguin privatitzar.

Els treballadors estan participant en les manifestacions, hi ha un suport important de la població. La plantilla sempre ha estat molt justa i portem un parell d'anys que treballem amb la ciutadania. Ens ajuden a fer difusió.

LI.- Com neix i qui conforma la Plataforma de suport a l'hospital?

JM.- Arrel de les notícies que ens arribaven de l'hospital vam tenir

reunions periòdiques amb la Federació d'associacions de veïns de Viladecans. I es va crear una Plataforma en defensa de la sanitat pública i de l'hospital de Viladecans. Hi ha ajuntaments, associacions i federacions de veïns de Castelldefels, Gavà i Viladecans i el sindicat CGT, que és majoritari a l'hospital.

S'han organitzat manifestacions, tallades de carreteres i concentracions. S'ha fet molta feina de difusió en mitjans de comunicació i molta informació per tots els veïns.

L'Hospital està ple de pancartes reivindicatives. Ja portem dos mesos de lluita i ara comencem una acampada indefinida als jardins de l'hospital.

LI.- També hi ha plataformes similars a altres hospitals?

JM.- La CGT està participant de forma molt activa a les mobilitzacions, tancaments i acampades. També a les assemblees permanents com a la Vall d'Hebron, el tancament setmanal al Joan XXIII de Tarragona i l'acampada un cop la setmana a Bellvitge. Lleida arrenca ara.

El problema és que altres sindicats no fan tot el que podrien fer per impulsar les mobilitzacions: treballar les assemblees, buscar més implicació dels veïns, i convertir la defensa de la sanitat pública en un moviment social.

LI.- Quina valoració fas de les convocatòries

conjunes de sanitat i ensenyament?

JM.- Molt positivament. Hem d'anar de la mà. Estem parlant de dos pilars de serveis essencials per a la ciutadania.

LI.- Quins passos veus a partir d'ara?

JM.- Hem demanat als centres hospitalaris la definició de llocs de treball per valorar amb quin criteri poden desmantellar diverses estructures sanitàries. Jurídicament farem tot el possible i al Parlament de Catalunya hem presentat una Iniciativa Legislativa Popular que necessita 50.000 signatures per definir quines han de ser les prestacions sanitàries mínimes. Amb tot això volem garantir el benestar dels treballadores/es i el reconeixement del dret a la protecció de la salut.

És el moment de donar-ho tot. Estem en el moment que més perillen els serveis públics. Des de la CGT havíem advertit d'aquesta situació. Trobo molt positius els moviments que surten, com la Plataforma d'Indignats i el 15M i me'n sento partícip.

Eleccions municipals i autonòmiques

Derrota del PSOE i més

El PP, a un pas de la Moncloa

Com estava previst, el PSOE fa bona la dreta. Ha perdut un milió i mig de vots, en els seus pitjors resultats en unes municipals, i ha cedit feus històrics com Andalusia o l'alcaldia de Barcelona. El PP per la seva banda ha crescut en mig milió de vots, amb una acció de crida davant la proximitat d'un canvi a La Moncloa. Possiblement aquest fet -la proximitat del canvi- explica el creixement de la participació en una mica més de dos punts.

El govern diu que la crisi ha passat factura als governs encarregats d'aplicar els plans d'austeritat, que no han tingut color polític, que el mateix li ha passat als laboristes britànics, a Merkel, Sarkozy o a Socrates. Una primera conclusió que cal treure del resultat electoral és que si no es mobilitza contra el Govern i la seva política, és la dreta qui capitalitza majoritàriament el descrèdit.

No és la primera vegada que el PSOE sacrifica el partit i el govern al servei de les necessitats de la patronal i la Monarquia. Amb Felipe González va fer el que no podia imposar un partit de la dreta: la reconversió industrial que va costar 5 milions de llocs de treball i un atur crònic, o els GAL per imposar a sang i foc el centralisme monàrquic contra el poble basc. I Zapatero diu que encara que els resultats són evidents i el govern està majoritàriament repudiat, no se'n va perquè encarq li queden coses pendents que ha d'acabar. No es planteja rectificar i tornar a reconciliar-se amb la seva base majoritàriament obrera, sinó acabar les reformes que necessita el capital: el seu compromís amb el capital financer és tan gran que no li importa acabar sacrificant el seu propi partit.

La patronal es creix, però no per demanar que el govern se'n vagi com fa el PP, sinó per exigir-li més duresa en les mesures contra els treballadors. Aquest és el sentit de la ruptura de les negociacions per part de la patronal i força que sigui

el Govern qui legisli. El problema no és que el que anessin a signar fos positiu per als treballadors, sinó que exigeixen que sigui encara pitjor. Així la patronal acaba d'esprémer el Govern Zapatero per llençar-lo després quan ja no li serveixi.

IU se salva parcialment

Izquierda Unida té un creixement de rebot: recull una part dels vots que perd el PSO, frenant la caiguda continuada que pateix des del 95 (veure gràfic). El lloc on més es reflecteix aquesta situació és a la comunitat de Madrid. A la capital, arriba al 10%, i creix substancialment en moltes de les poblacions del seu cinturó obrer com Alcalá d'Henares, San Fernando de Henares, i a la capital, Vallecas i zona sud. Fins i tot en aquesta comunitat, manté alcaldies com la de Rivas Vaciamadrid, on guanya gairebé els mateixos vots que perd el PSOE -encara que representin un percentatge menor.

No obstant això a ningú se li escapa el daltabaix a la principal ciutat que governava, a Córdoba, on perd més de la meitat dels vots, i cau d'11 a 4 els regidors, amb un PP amb majoria absoluta i per darrera pels 5 regidors d'Unión Cordobesa (UCOR), de l'empresari Rafael Gómez, acusat en l'operació Malaya.

L'altra cara de la moneda està a Marinalda, on governa l'esquerra d'IU. Augmenta la seva majoria absoluta de 1092 a 1387 vots, passant de 7 regidors IU i 4 del PSOE, a 9 a 2, sense que el PP

aconsegueixi entrar un sol regidor i amb una participació del 88'33%.

Tampoc IU o ICV a Catalunya avança allà on hi ha una altra alternativa que es consolida a la seva esquerra: és el cas de municipis obrers on hi ha Candidatures Alternatives del Vallès, com a Badia (Barcelona).

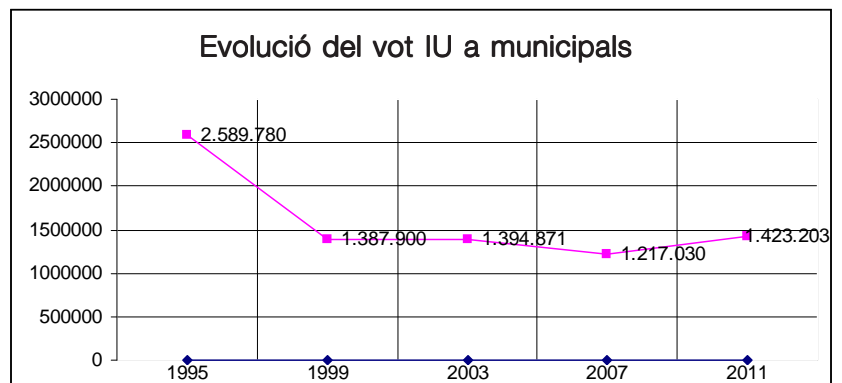
Polarització. Les acampades a les places i la construcció d'una alternativa

Inicialment les enquestes pronosticaven un augment de l'abstenció, però la possibilitat del canvi va pesar més. Des de les

places ocupades pel moviment 15M es llançaven dos missatges a propòsit de les eleccions: el «no ens representen» que cridava indirectament a l'abstenció, i el «no votar ni PSOE ni PP». És probable que una part del reflex d'aquest moviment es donés a Madrid amb un ascens d'IU, i que una altra estigui en l'alça dels vots blancs i nuls.

Evolució del vot IU a municipals

polarització

L'aspecte més negatiu és, en la gran majoria dels casos, la falta de referents a l'esquerra dels grans partits. La situació es deteriora però

no apareixen alternatives. En aquest sentit si la «indignació» dels joves i de la classe obrera no es transforma en construcció

d'alternativa, algú altre recollirà la frustració i la impotència. A tota Europa l'extrema dreta es construeix ràpidament. Acabem de veure el salt

Euskadi: Bildu 2ª força

El fracàs de la Llei de partits

Amb 313.231 i 1138 regidors Bildu es col·loca com a segona força política, molt a prop del PNB. El resultat confirma el fracàs de la Llei de Partits en el seu intent d'aïllar l'esquerra abertzale. Abans de la Llei de Partits i les il·legalitzacions, Batasuna rondava els 200.000 vots (el 20%), amb la Llei de Partits del 2002 s'han il·legalitzat nombrosos partits i coalicions, amb l'objectiu d'afeblir l'esquerra abertzale no permetent-li ni presència a les institucions ni els recursos que comporta. Gairebé deu anys després, el resultat d'aquesta política és que l'esquerra abertzale treu el seu millor resultat.

Al llarg d'aquests anys d'il·legalitzacions el vot abertzale ha tingut variades expressions. Un nucli dur del 10%, uns 100.000 vots han anat seguint la crida al vot nul, mentre una quantitat similar es repartia entre altres candidatures, buscant el mal menor. Avui Bildu reconstrueix el vot Batasuna, afegeix el vot d'EA i una part del vot d'Ezker Batua, de la seva escissió Alternatiba.

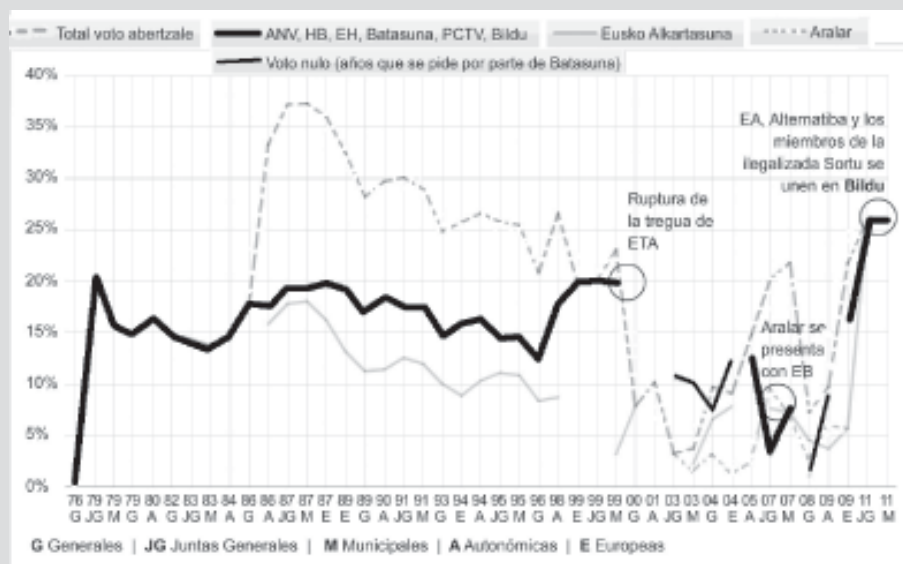
EB queda tocat i obre un procés de refundació. La reculada és constant, des dels

102.000 vots del 2004. En les anteriors municipals va concórrer en coalició amb Aralar i van obtenir 79.873 vots, amb 98 regidors. En aquestes eleccions EB en solitari, va aconseguir 34.591 vots, amb 13 regidors. Aralar s'ha quedat amb 32.113 vots i 38 regidors.

El resultat s'explica també per diversos efectes. Com va passar a les europees amb Iniciativa Internacionalista, el procés fracassat d'il·legalització va provocar un efecte reactivador i va llançar amb força la candidatura. Però hi ha un altre aspecte no menys essencial. Les accions d'ETA havien anat provocant un cansament i rebuig en una part de l'electorat i s'havia manifestat ja abans de la Llei de Partits. Sembla clar que sense la treva

indefinida d'ETA, com ja va passar en l'anterior, no s'haurien obtingut aquests alts resultats.

Però no cal oblidar que en aquestes eleccions es va il·legalitzar Sortu, i Bildu no és Sortu. Sortu era l'expressió de l'esquerra abertzale, Bildu és una coalició amb un sector de la burgesia basca a través d'EA, el partit de l'exlendakhari Garaicoechea. Per aconseguir passar la Llei de Partits s'ha cedit la capçalera de moltes llistes a EA. Aquest preu no és menor. Ara cal traduir aquestes votacions en accions de Govern en molts ajuntaments, i veurem molt probablement diluir-se el component d'esquerres, com ja va passar amb el programa.

que ha donat a Finlàndia. En l'estat espanyol la podem veure sigui amb processos incipients (PxC, veure en requadre), amb l'evolució a dreta del propi PP, o amb combinacions populistes. No només el cas ja citat de l'UCOR: amb més recorregut hi ha UPyD, dirigida per l'exsocialista Rosa Díez. De tall lerrouxista i particularment radical contra el «nacionalisme», és clar el català o el basc, a favor del gran nacionalisme espanyol. Segueix un ascens continuat amb 460.000 vots i 152 regidors. A aquests resultats caldria sumar Ciutadans a Catalunya, un partit d'identificació amb el qual van ser a punt de fusionar-se que no obstant això retrocedeix en vots i regidors a favor del PP o PxC.

Aturar l'avanç de l'extrema dreta i frenar l'element d'odi i divisió que suposa entre els treballadors, sigui per origen contra els immigrants, sigui contra els drets nacionals de catalans o bascos, exigeix amb tota urgència posar-nos a la feina en la construcció d'aquesta alternativa. Els grups que formen l'esquerra revolucionària són tots massa petits per pensar que sigui al voltant d'un d'ells que s'ha de conformar aquesta alternativa i, necessàriament, haurà de passar per un front d'organitzacions revolucionàries i de l'esquerra sobiranista. Per això vam intentar, tot i que sense èxit, la continuïtat d'Iniciativa Internacionalista. Després vam treballar a Catalunya per impulsar Des de Baix amb Esquerra Anticapitalista-Revolta Global, Corrent Roig, En Lluita i Lluita Internacionalista. Aquesta hauria de ser una tasca per coordinar lluites i també amb l'objectiu d'aprofitar les properes eleccions generals per donar-la a conèixer.

Catalunya:

Creix el rebuig als partits tradicionals

A Catalunya el desastre socialista permet a CiU completar un panorama de control complet de les institucions. Fa uns mesos ho feien a les autonòmiques, ara ho fan passant a dominar els municipis, inclòs Barcelona.

Però hi ha també una important component de polarització als resultats. La polarització social és conseqüència de l'agreujament de les condicions de vida als barris: atur, precarietat, desnonaments, retalls als serveis públics... i té entre una de les seves expressions electorals el rebuig creixent a la política dels partits tradicionals, la recerca de noves vies per resoldre els greus problemes.

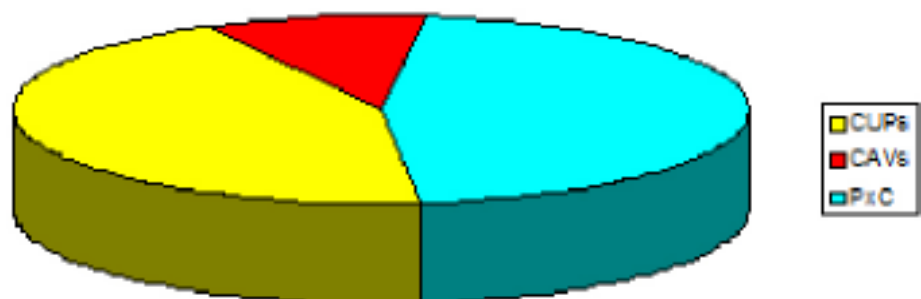
En aquest context les CUP –Candidatures d'Unitat Popular-, tripliquen els vots del 2007, passant de 18.500 vots i 20 regidors a una mica més de 62.000 vots i 101 regidors. Recullen un vot jove i més compromès amb la independència, prenent una part de vots a ERC, després del seu pas pel Govern de la Generalitat, que perd més del 20% dels vots del 2007. El vot perdut d'ERC també va a Solidaritat per la Independència o per la dreta a CiU. ERC aprofundeix la seva crisi. Les CUP es desenvolupen però els seus resultats en zones obreres és pràcticament nul.

En la recerca d'una alternativa d'esquerres destaquen les CAV –Candidatures Alternatives del Vallès-, que es van presentar en 7 localitats d'aquesta comarca industrial. Es consoliden i pugen lleugerament, aconseguint 13.800 vots i passant dels 13 regidors a 16. En el mateix capítol i amb un balanç més extens en el requadre, cal situar el resultat de Des de Baix a Cornellà., obtenint el 2'3% (684 vots).

Però la polarització també permet el desenvolupament del discurs racista o feixista. El discurs contra la immigració cotitza a l'alça: PxC (Plataforma per Catalunya)- triplica els seus vots i multiplica per cinc els seus regidors, passant de 12.447 el 2007 amb 17 regidors als 65.905 i 67 regidors. No obstant això el més preocupant és la distribució del vot al cinturó industrial de Barcelona on, com alertàvem des de fa temps, PxC fa peu amb xifres preocupants. Així, ha entrat en ajuntaments com L'Hospitalet de Llobregat, Santa Coloma de Gramanet, Sant Boi del Llobregat... i fins i tot ho ha fet en poblacions com Badia on les CAV són la segona força.

Però en aquest capítol de racisme i xenofòbia, és a dir de la recomposició de l'extrema dreta, el més greu no és PxC sinó el propi PP que aconsegueix guanyar les eleccions a Badalona, la tercera ciutat de Catalunya. Passa de 16.203 vots i 7 regidors a 26.890 vots amb 11. En aquesta localitat el PP eclipsa PxC que aconsegueix poc més del 1% i absorbeix a Ciutadans que li cedeix més de 2000 dels 3000 vots que va tenir fa 4 anys.

Polarització en Catalunya

Aquest esquematisme, que no precisa les CUP que com a Girona pacten amb l'independentisme de dretes de Reagrupament, o candidatures d'esquerra com les del propi DdB que no estan sumades, o els espais en què ja el PP ocupa obertament l'espai d'extrema dreta, les xifres marquen el procés de polarització.

Cornellà:

Una bona campanya de *Des de Baix*

Les eleccions municipals 2011 de Cornellà no han estat alienes al desastre del tripartit (PSC i ERC especialment), i a l'ascens del vot a la dreta, amb l'aparició de grups racistes com PxC, que ha estat a punt d'entrar a l'Ajuntament amb 1480 vots (gairebé el 5%). Destaca el resultat obtingut per Des de Baix, que presentant-se per primera vegada ha obtingut un gens menyspreable 2,3%, amb 683 vots. Al final de la campanya electoral, i com en altres llocs, es va iniciar una acampada de protesta a la calor de les de les grans ciutats, com les de la Plaça Catalunya de Barcelona o la Puerta del Sol de Madrid, que acabaven d'aconseguir un primer èxit mantenint-se durant la jornada de reflexió i el dia de les eleccions, dates en què les manifestacions polítiques estan prohibides.

L'abstenció, que va augmentar unes dècimes fins a situar-se en el 49,9% (30.163 persones no van anar a votar, davant de 30.279 que sí que ho van fer) és un element important a tenir en compte. Però com que es tracta d'un percentatge molt similar al de 2007, no és aquí on s'ha de buscar la raó de la reculada dels partits del Tripartit (PSC perd 2 regidors i 4882 vots, i ERC queda fora i perd 454 vots). L'ascens electoral de la dreta, per la seva banda, es concreta en la pujada del PP, que aconsegueix 5 regidors enfront dels 3 que ja tenia, amb 4770 vots (1028 més que en 2007), així com en els esmentats 1480 de la ultradretana PxC. El partit governant a Catalunya, CiU, augmenta 478 vots, fins a arribar als 2639, i obté un regidor més (3 davant

dels 2 que ja tenia).

La campanya electoral ha estat marcada, com en altres llocs, per l'intent de despolitització dels grups de l'Ajuntament, que tractaven de derivar tota la discussió cap als rostres dels seus candidats i els fets concrets de la seva gestió municipal, fent abstracció del seu caràcter i utilitzant el teixit associatiu clientelista i subvencionat que mantenen. Així, com en altres poblacions, es va celebrar un debat municipal organitzat per les associacions de veïns/es, que es van deixar instrumentalitzar, en el qual només estaven convidats a participar els grups municipals. Des de Baix va protestar a la porta del Patronat on, amb escassa assistència, s'iniciava l'acte institucional.

La lluita contra les retallades també intentava deixar-se de banda a la campanya electoral per part dels partits institucionals. Aquesta lluita es va materialitzar en una concentració del professorat i les AMPAs d'alguns centres de secundària. La candidatura de Des de Baix va participar en la concentració de l'ensenyament de Cornellà, i també en la gran manifestació de Barcelona del 14 de maig contra les retallades en sanitat i Educació. Cap altre candidat/a de Cornellà va prendre aquest problema entre les seves prioritats de cara a les eleccions.

La campanya de Des de Baix va consistir en un acte de

precampanya amb la presència d'Arcadi Oliveras; una assemblea de presentació de la candidatura de Cornellà, a la plaça dels Enamorats; un acte electoral al qual es van convidar a participar candidatures afins com les CUP de Sant Boi i Sant Feliu de Llobregat i la CUP-Alternativa per Barcelona. Després de nombroses enganxades de cartells i paradetes informatives on es va distribuir la propaganda electoral, DdB va tancar la campanya amb un acte al Col·legi Públic Sant Ildefons, on van participar representants de CUP-Alternativa per Barcelona, Des de Baix de Girona i Esquerra Anticapitalista d'Euskal Herria.

Al llarg de la campanya, contra les retallades i la política de fer pagar la crisi als treballadors i treballadores en benefici dels bancs i les grans empreses, contra la marginació dels oprimits i oprimides i defensant una opció de lluita, Des de Baix ha mobilitzat centenars de persones que finalment han decidit donar el vot a un projecte que ara té davant seu el desafiament de no quedar aïllat i constituir-se en suport i motor per a la construcció i extensió de Des de Baix al Baix Llobregat, com alternativa anticapitalista i d'esquerra amb la qual afrontar la situació i les polítiques actuals dels governs de Catalunya i de l'Estat espanyol.

*Luis Carlos Gómez-Pintado
Luca*

Girona. També es presentea DdB

Ara toca seguir i ampliar *Des de Baix*

A l'espera de l'assemblea de Des de Baix Girona convocada pel mes de juny per fer balanç i per fixar les perspectives de treball, des de Lluita Internacionalista avancem un primer balanç de què ha suposat la presentació de DdB Girona.

Revoluciona't, Girona!

Presentar la candidatura DdB Girona ha suposat impulsar un discurs anticapitalista i revolucionari que cap altra candidatura ha ofert. La participació de companys/es formant part de la candidatura, adherint-se al manifest de suport, ajudant-nos a elaborar el programa, a fer l'espot (molt original en l'elaboració i el contingut)... ha obert expectatives de diàleg i de treball que fins ara no hi havia hagut. Aquesta és la part més important de la nostra participació a les eleccions i així és com ho havíem plantejat.

Som conscients que DdB Girona encara no és l'alternativa anticapitalista que necessitem, és un pas més que s'haurà de sumar a més grups i moltes més treballadors/es, però també sabem que el camí només es pot fer caminant. Aquesta és la nostra opció i les retallades neoliberalíssimes de CiU en sanitat o educació mentre elimina impostos als més rics o l'accident nuclear de Fukushima, per posar dos exemples ben diferents, ens reafirmen que el camí que hem emprés és correcte. Així ho vam anar expressant en el nostre material de campanya. Des de Baix Girona és una coalició jove, però que no resta res sinó que suma coses al patrimoni de feina que fem i que hem fet les organitzacions i treballadors/es que en formem part.

Però hi ha més coses, una part de despesa que no es comptabilitza són els espais de debat i seguiment de la campanya electoral que fan els mitjans de comunicació públics i privats, en els

quals el monopoli dels grans partits és absolut -afegint-hi la CUP que ha participat plenament d'aquesta maquinària electoralista. La presència als mitjans de comunicació oficials o privats de Des de Baix ha estat del tot testimonial i les activitats i comunicats de premsa no s'han arribat a publicar mai. Però ho hem combatut amb les nostres armes. Un espot que s'ha vist quasi un miler de vegades. El twitter, el facebook i sobretot amb el bloc de la candi-

datura, que ha estat un espai molt actiu, amb entrades noves i centenars de visites cada dia. I als nombrosos debats que hi hagut a la ciutat en què algunes entitats suposadament de base (AAVVs, Moute-en bici,...) han col·laborat a silenciar-nos com a candidatura; un eix de la nostra activitat ha estat anar a cada debat a repartir el nostre full explicant el projecte i expressant el desacord amb els criteris partidistes utilitzats: «Malgrat que els ho hem

demanat, l'organització d'aquest debat s'ha negat a deixar-nos-hi participar per poder donar la nostra opinió. Per això, a més d'expressar el nostre rebuig al fet que ens silenciïn a la taula del debat, hem optat per presentar-nos a nosaltres mateixes i fer-vos quatre ratlles sobre el nostre compromís per a la ciutat». La cirereta del pastís va ser el debat organitzat pel Punt i la Ser en el qual vam intervenir desplegant una pancarta davant dels candidats i candidates del règim als quals sí que deixaven parlar. La SER no va poder esborrar les nostres paraules perquè retransmetia el debat en directe però vergonyosament TVGirona va retallar de la retransmissió els minuts en què apareixíem nosaltres!

L'acte central a Girona va ser molt dinàmic i amb pluralitat d'intervencions i va comptar amb la participació d'unes 45 persones. L'acte va coincidir a la mateixa hora amb l'inici de les acampades a Girona i acabat l'acte vam anar a la concentració davant de l'Ajuntament. DdB Girona i de Cornellà vam establir lligams participant mutuament als actes respectius

Les eleccions

L'escenari a Girona ha estat molt diferent del de Barcelona o altres llocs de Catalunya. Com a Cornellà, ens hem presentat soles, però a Girona hi havia una candidatura de la CUP, amb la qual ha estat impossible arribar a un acord, perquè no compartíem el projecte, com demostra el fet que s'han presentat a les eleccions amb un partit nacionalista de dretes com és Reagrupament, per la poca coincidència que tenim els darrers temps al carrer o la campanya electoralista amb desenes d'anuncis pagats als mitjans de comunicació burgesos per posar només uns exemples. Algunes d'aquestes coses deuen explicar perquè els i les militants d'un partit de l'esquerra independentista com és Endavant a Girona no militen a la CUP... (vegeu *Des de Baix: construint l'alternativa anticapitalista*

al LI 110).

El resultat electoral suposa per DdB Girona la continuïtat del treball iniciat a les eleccions autonòmiques, així ho reflecteixen els resultats: *municipals 2011: 187 vots (0,58%), autonòmiques 2010: 189 vots (0,49%), municipals 2007 com a LI : 73 vots (0,23%)*.

La política del tripartit ha ampliat la seva fossa. La derrota ha estat aclaparadora, el tripartit ha perdut alcaldies significatives a les comarques gironines. A Girona ciutat el tripartit s'ha enfonsat i ha deixat l'alcaldia en mans de CiU per primera vegada a la història i ERC s'ha quedat sense representació. CUP+Reagrupament ocupen el seu lloc, amb 2,981 vots (9,28 %)

i 3 regidors, motivat per una aposta per una política electoralista (pressupost significatiu, molta presència als mitjans de comunicació i als debats, treball municipalista durant els quatre últims anys, coalició amb Reagrupament...) que els ha donat uns bons resultats però que caldrà veure si estarà al servei de les lluites.

L'ascens de l'extrema dreta en la seva variant més pura -PxC- o en la del PP, com a Salt, suposa que el discurs xenòfob i de criminalització dels i les immigrades ha quatlrat i que conclou que les variants de l'extrema dreta no només creixen sinó que se'ns han ficat a casa, posant el peu en els bastions de la classe obrera.

En resum

Malgrat que hi hagué mancances de forces i de temps i que els nostres avenços mai no s'acaben traduïent en resultats espectaculars en vots, l'important és que amb la candidatura de DdB ha continuat un procés d'agrupament de l'esquerra revolucionària amb voluntat de continuar després de les eleccions. Ara toca seguir i ampliar Des de Baix i seguir estant al servei de les lluites. Una nova onada de retallades ens arribarà de la mà del govern del PSOE, a les quals s'afegirà entusiasta el nou govern de Mas. La crisi continua i s'aprofundeix. La lluita continua.

Lluita internacionalista Girona

Les eleccions a Barcelona: CUP-AxB

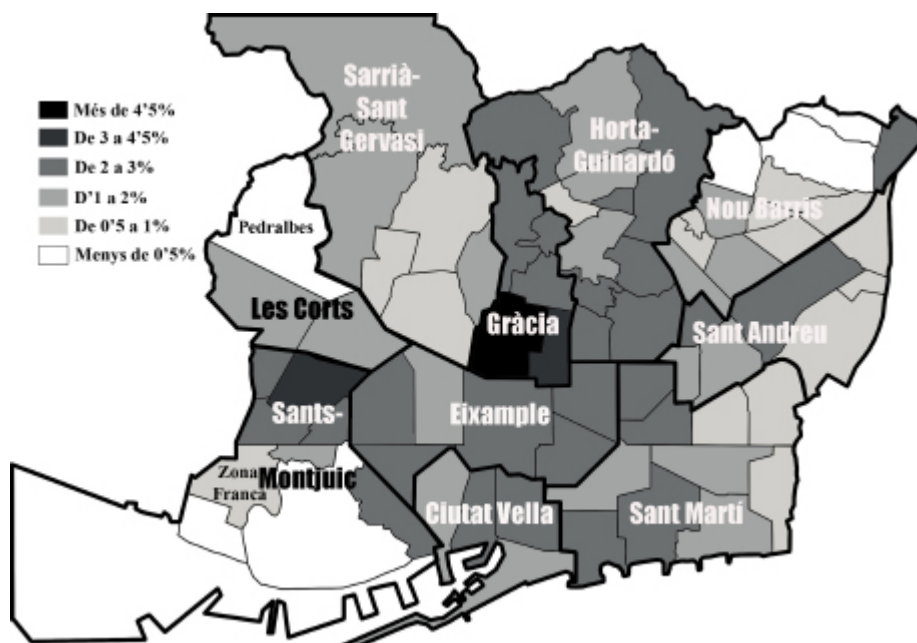
Un gran avanç, amb debilitats

Com expliquem en l'anterior LI, a Barcelona ens hem presentat amb l'acord de DdB amb la CUP de Barcelona, des de la nostra convicció de la unitat d'acció necessària entre el nacionalisme i l'esquerra anticapitalista. L'acord va ser el fruit d'un llarg debat sobre el programa marc, fins a arribar a un acord que, a parer nostre, contenia els mínims elements bàsics anticapitalistes que consideràvem indispensables. La campanya, en aquest context de coalició sui generis -no es van permetre les sigles de DdB...-, va ser bona: molt dinàmica, i tot i que centrada en el treball barrial que tenia la CUP, des de LI ens vam implicar en alguns barris i, tal com havíem dit, la vam impulsar en l'espai sindical en el qual treballem. Aquest va ser també el perfil dels companys/es que vam incorporar a les llistes.

Els resultats de Barcelona no són diferents als de la resta de Catalunya, només és important assenyalar, potser, que malgrat el triomf de CiU, als barris amb un fort component obrer segueix guanyant el PSC (des de Nou Barris on més que duplica a CiU, Sant Martí o Sant Andreu) i avança el PP, que arriba a ser segona força en lloc de CiU a Nou Barris.

Els resultats de la CUP-AxB són molt bons, amb 11.805 vots (1,95%), cosa que ens situa com a primera força extraparlamentària, per sobre de C's o PxC. A Gràcia s'arriba al 3,76%. No obstant això, cal assenyalar la debilitat dels resultats en barris obrers, com alguns dels de Nou Barris -on en conjunt s'arriba a l'1 % al districte- o en alguns de Sant Andreu -llevat del barri del mateix nom-, Zona Franca, o alguns d'Horta o Sant Martí. Consolidar una opció real d'esquerres exigeix plantejar-se aquesta debilitat com un objectiu a superar, reforçant el perfil anticapitalista i la inserció, d'una banda sindical i de l'altra en aquests mateixos barris.

M. Esther del Alcázar

Combatre el feixisme

La recomposició de l'extrema dreta s'estén per tota Europa. En les recents eleccions de Finlàndia el seu ascens va ser espectacular. Les condicions creixents d'atur i precarietat, juntament amb la falta d'una política d'esquerres contra el capitalisme que afronti la crisi, ho deixa tot a la mercè del discurs fàcil de l'extrema dreta que busca el culpable entre nosaltres, particularment els i les immigrades, amb el discurs populista «d'arguments» com que «ens prenen la feina» o les poques prestacions socials.

El primer que hem d'assenyalar és que darrere la recomposició dels grups feixistes i racistes hi ha directament el gran capital, que es prepara una carta a mitjà termini per si arriba el moment d'utilitzar-la, com va fer a Alemanya els anys 30 després d'una crisi molt semblant a l'actual, i avui perquè és la forma de dividir la classe obrera i evitar que aquesta s'uneixi per lluitar contra la gran burgesia i el capitalisme, els veritables responsables de la crisi. Aquest suport financer del gran capital explica les enormes sumes de diners gastades, per exemple per la Plataforma per Catalunya ja en les passades eleccions autonòmiques i en aquestes municipals.

La peculiaritat del feixisme espanyol

En la major part d'estats europeus de la UE, la burgesia va conformar després de la II Guerra Mundial un partit en la línia de la democràcia cristiana per al sistema parlamentari, més o menys democràtic burgès. Una part d'aquests partits han deixat lloc a altres de caràcter més directament bonapartista d'acord amb l'augment de la tensió de la lluita de classes i un pas més en l'Estat policial, com són els casos de Berlusconi o Sarkozy.

A l'Estat espanyol la realitat és que no hi va haver ruptura amb el franquisme, un règim que enfonsava les arrels en l'aixecament feixista del 18 de juliol del 36. Aquest fet no és secundari, i ha donat lloc un règim monàrquic híbrid que manté bona part de l'aparell d'estat del vell règim dictatorial amb les forces vives de la reacció, però que hagué de cedir un espai polític a les llibertats arrencades al carrer pel moviment obrer i popular. Aquesta contradicció hauria de saltar contínuament, però els dos grans partits que reben el vot obrer –el PSOE i el PCE, ara IU- van segellar un pacte amb la monarquia i el seu

estat, al qual han estat fidels, traint les aspiracions dels i les treballadores i de llibertat dels pobles.

La falta de ruptura democràtica fa que una part d'aquest franquisme estigui viu dins del partit de la dreta espanyola, el PP, que té continuïtat amb el vell règim, des del seu president honorífic Manuel Fraga, que va ser ministre -entre altres de l'Interior- amb la dictadura. El feixisme que en altres estats es recompon fora dels partits de la burgesia tradicional, a l'Estat espanyol existeix i viu a l'ala dreta del PP, que com es va veure a El Ejido fa uns quants anys, no té res per envejar als Le Pen o Anglada.

Independència de classe

També en la lluita contra el feixisme és necessari treballar amb una política d'independència de classe. La barrera que pretén separar els partits de la burgesia democràtica i els d'extrema dreta és falsa. Aquest debat va arribar a una expressió recent quan Le Pen va arribar a la segona volta a les eleccions presidencials a França. Aleshores la major part de l'esquerra va cridar a votar per Chirac com el mal menor i una forma «d'aturar l'avanç» de l'extrema dreta. Totalment fals: cridar els i les treballadores a votar pel partit de la gran patronal francesa és lliurarlos lligats de peus i mans a l'enemic de classe. Chirac i Le Pen no són dos oponents irreductibles, al contrari, es complementen i el primer en lloc de frenar el segon li prepara el camí.

Aquest debat també va ser intens els anys trenta i va dur a les formulacions dels fronts populars per frenar el feixisme, una aliança de partits i sindicats obrers amb partits de la burgesia. Aquests partits burgesos no van dubtar a liquidar o fins i tot canviar de bàndol quan el moviment obrer va començar a qüestionar el règim. És en aquest sentit que al front contra el feixisme

no hi ha lloc per als partits de la burgesia, com el PP o CIU a Catalunya.

Cap acció sense resposta. Combatre el Govern

En el cas de Catalunya, l'extrema dreta té diverses expressions amb les diverses Falange, però és amb la Plataforma per Catalunya que ha fet un salt cap endavant. A les autonòmiques va estar a punt de treure diputats al Parlament de Catalunya, acostant-se al 5%, i a les municipals passa de 17 a 67 regidors, i entra al cinturó roig de Barcelona o a Salt (Girona). Però molt més perillós ha estat l'avanç del PP a Badalona, la tercera ciutat de Catalunya, amb García Albiol, que manté un discurs calcat a la PxC, i que, des de la posició que li permet un partit gran, ha guanyat les eleccions amb el 33'42% dels vots emesos a la ciutat. La pujada del PP i un discurs cada vegada més dur i xenòfob han estat generalitzats.

A Catalunya es va constituir fa mesos Unitat Contra el Feixisme i el Racisme» (UCFR), que ha anat fent activitats de denúncia de PxC, i concentracions de boicot als seus actes. Aquestes activitats són necessàries així com donar resposta a totes i cadascuna de les accions que aquests grups fan contra treballadors/es, siguin o no immigrades. El cas de Vilanova de fa poc reflecteix probablement un

augment dels actes feixistes, perquè aquests se senten amb força.

Però respondre les provocacions i agressions feixistes no ens ha de fer perdre l'objectiu, combatre el feixisme no és només combatre els grups que es consideren com a tals sinó l'entramat d'interessos i complicitats que tenen darrere. Per això és difícil enfrontar-se als grups d'extrema dreta sense: 1) respondre les causes sobre les quals basen el seu discurs: atur, precarietat, falta

d'ajudes... assenyalant els veritables responsables de la crisi: la gran patronal i els governs; 2) combatent les lleis i mesures que els aplanen el camí i en preparen l'auge. És a dir els governs de torn amb les seves polítiques d'estrangeria que identifiquen els i les immigrades com a delinqüents en potència. Lluitar contra la política de retallades de serveis públics perquè el repartiment de misèria fa que es produeixin enfrontaments i es generin tensions

per la supervivència... 3) i, efectivament, sense que cap de les seves agressions quedi sense una resposta de masses. En aquest sentit és imprescindible establir acords de resposta coordinada i immediata entre les organitzacions obreres i populars, així com establir mecanismes d'autodefensa de les activitats o davant de possibles agressions a militants de l'esquerra.

Josep Lluís del Alcázar

Vilanova antifeixista

En la visita d'Anglada a Vilanova, amb motiu de les eleccions al Parlament, es va plantejar una convocatòria de rebuig que, malgrat una certa improvisació i certes presses, va ser un èxit. PxC no va aconseguir celebrar l'acte de propaganda que pretenia i cada fullet que van repartir els seus militants va ser acompanyat d'una octaveta contrària, i cada missatge oral a comerciants o veïns contestat pels manifestants antifeixistes. No ens va sortir gratis, va haver-hi dues càrregues de la policia contra nosaltres i algun cop dels guardaespalles de PxC.

Després d'això el grup de convocants de la manifestació va acordar, amb el suport d'Unitat Contra el Feixisme i el Racisme, formalitzar un grup d'aquesta plataforma per a la comarca del Garraf, que va començar amb una presentació, un acte en què van participar partits, sindicats, entitats veïnals, i diverses associacions, molt especialment l'Associació Cultural Gitana, Garraf Plural (musulmana) i l'Associació Llatinoamericana, fruit d'un treball minuciós de contactes.

Pensant en la campanya de les eleccions municipals es va repartir propaganda unes quantes vegades especialment als mercats, combatent els rumors que donen base als arguments de PxC, i finalment es va organitzar una festa a la Plaça de la Vila -anunciada en roda de premsa per Toni Albà, i una lectura d'un manifest a càrrec de Sergi López-, per la qual van passar més de 1000 vilanovins i vilanovines de tots colors i procedències, malgrat que era el dia del partit Madrid-Barça.

Quan finalment PxC va anunciar el seu acte central de campanya l'únic públic érem el grup d'Unitat amb

pancarta, fulls i consignes. Novament van mostrar la seva cara violenta, quan el seu cap de llista va agredir amb una barra de ferro una jove que posava adhesius en un dels cartells. Curiosament el mossos que presenciaven l'acte van carregar contra nosaltres en comptes de detenir a l'agressor i van detenir dues persones.

Després d'això teníem convocat un acte amb totes les candidatures a l'ajuntament, excepte PxC, demanant-los que aclarissin la seva política, tant electoral com posteriorment, per lluitar contra la conflictivitat i per la convivència, davant de la preocupació que ens despertaven alguns missatges electorals que feien un ús populista de consignes discriminatòries i racistes. L'acte, molt participatiu i amb forts debats, va ser valorat com un èxit.

Aquella mateixa nit a un dels membres d'Unitat l'esperaven a prop de la seva casa i, en presència del seu fill de 10 anys, va ser agredit per diversos membres de PxC encapçalats pel seu alcaldable, Bellalta.

La resposta va ser una assemblea que, amb més de 100 participants, molts/es d'ells entitats o associacions va convocar la manifestació del divendres 27. El resultat va ser de 1500 participants, segons la premsa, amb una pre-sència massiva, per primera vegada, del sector musulmà i d'altres col·lectius de persones immigrades. Una Vilanova que es pro-

nuncia antifeixista i que aïlla la PxC.

Electoralment la PxC ha baixat dels gairebé 800 vots del Parlament a poc més de la meitat, 451, i no ha aconseguit cap regidor a tot el Garraf, contra la tònica d'ascens registrada en general. Contestar els seus arguments, no regalar-los el carrer, unir amb una feina de base amb escrits en diversos idiomes dels grups de migrants i donar la cara ha estat molt eficaç.

Malgrat tot, si no lluitem contra les causes que serveixen d'adob a la seva política (l'atur, les retallades de tot tipus als sectors més humils), si no aconseguim que els i les més afectades s'uneixin per lluitar juntes per llocs de treball dignes per tothom, si no aconseguim algun èxit, els i les que reben més la crisi seguiran pensant-se que són competidors/es entre si i jugaran a la baixa amb els seus salaris i amb els seus drets per aconseguir subsistir, i en aquest clima el feixisme seguirà creixent. La batalla tot just comença, i el seu front s'estén per tota Europa.

César Aragón

(ve de la pàg 8. "Que no ens utilitzin")

CCOO i UGT i per què hem d'enfortir les organitzacions o corrents d'esquerra sindical i política.

No pot ser que des de l'esquerra sindical i política es faci molta feina de base i quan aquesta es canalitza cap a un moviment general aleshores el referent sigui la convocatòria dels grans sindicats mentre nosaltres ens marginem en una cita diferenciada per a la gent que ja està convençuda, deixant la majoria de treballadors/es del dia a dia a l'altra. Per això Lluita Internacionalista defensava formar un bloc dins la manifestació amb un final diferent i un manifest propi. Sense la formació del bloc i amb moltes desigualtats i dispersió, aquesta va acabar essent la participació a la manifestació del 14 de l'esquerra sindical i política.

Polèmica dins el moviment groc

La «marea groga» havia fet una convocatòria separada de la central i es plantejava anar al final de la manifestació. CCOO, que acabava d'impulsar un intent fracassat d'oposar samarretes negres a les grogues, reacciona i convoca al mateix lloc i ocupa la capçalera de la marea groga. Inevitablement la maniobra provoca una forta polèmica dins el moviment groc i s'alcen veus contra la manipulació.

Dins el moviment d'escoles grogues hi ha totes les opinions sindicals, òbviament molts afiliats/des a CCOO per exemple, tant entre mestres com entre pares i mares. Calia continuar el debat sobre la utilització de la manifestació, perquè callar és acceptar la maniobra, però en què fem perquè això no torni a passar, hi ha totes les discussions.

Creiem que seria un error tancar amb un cert programa el moviment per posar distància respecte unes opcions sindicals. Primer perquè és difícil excloure programàticament un sindicat sense que se sentin exclosos a la vegada multitud de mestres que porten la samarreta groga. Creiem que seria un error intentar convertir en organització el que és un moviment. La voluntat del moviment hauria de ser obrir i integrar cada cop més i més gent amb un únic punt que és clar: defensar l'ensenyament públic amenaçat per les retallades, les polítiques privatitzadores i jerarquitzadores. El moviment, això sí, cal coordinar-lo d'una manera senzilla amb la coordinació dels moviments grocs. Com més coordinació i claredat en els acords que es prenen més difícil és aconseguir manipular-lo, en tot cas tothom té la paraula per convèncer de les seves propostes.

El segon perill és que per evitar que vingui alguna organització s'estigui temptat d'excloure-les totes. Aquesta tendència en molts moviments de joves es gira també contra el propi moviment i la llibertat de cadascú que l'integra d'expressar-se com vulgui. A més d'una reflexió important: si el moviment no genera més organització sindical i política, com a forma estable per continuar la lluita, quan per l'evolució natural de les lluites entri de baixada no en quedarà res. Exemples d'aquests moviments immensos que després no deixen res com a continuïtat en tenim un bon exemple en la lluita contra la guerra. Per això en els moviments cal que tothom es pugui expressar lliurement, com a organització o individu, cal que tothom respecti el marc que entre tots i totes ens donem. I cal imposar, amb la força de la mobilització, aquest respecte a les direccions burocràtiques.

Les retallades tot just acaben de començar: sous i pensions, altre cop pensions amb els 67, ara serveis públics... però la crisi continua aprofundint-se i la tendència del capital financer de mantenir els seus beneficis sense importar-li el cost social no té límits i seguirà prenent i prenent cada vegada més coses a les classes treballadores.

Josep Lluís del Alcázar
Delegat ensenyament públic

Entrevista a Mouafk Asaa

«El règim sirian ha perdut

Mouafk Assad, és un metge d'origen sirian i duu 30 anys a l'Estat espanyol. Fa poques setmanes va visitar la seva família a la ciutat d'Homs i va ser testimoni de la repressió. Ara contribueix a organitzar una nova associació de sirians a Catalunya enfrontada al règim de Bashar al-Assad. Des de LI, donem tot el suport a les mobilitzacions setmanals que convoquen davant de la seu de la Generalitat a Barcelona, i us apropem aquest testimoni de primera mà, malgrat les nostres diferències respecte el tribunal internacional i la negació de la identitat kurda.

LI.- Vas poder veure de primera mà la repressió del règim d'Assad fa només unes quantes setmanes a Homs. Quina és ara la situació?

MA.- Des de fa més d'un mes i mig, la situació a Síria és caòtica. El comerç obre i tanca no se sap quan. Els dies que hi vaig estar els infants no anaven a escola. Quan algú surt al carrer no se sap si tornarà: és una loteria, et poden ferir o matar o pots quedar detingut. I les forces del govern no són l'únic perill: també els *shabiha*, que no duen uniforme, assassinen sense deixar cap rastre perquè els encobreix el *muhabarat*, els serveis secrets. Ja és tard per a les reformes, perquè el règim ha perdut tota la credibilitat i legalitat i és difícil trobar algú que no tingui un veí o familiar mort o desaparegut.

LI.- Hi ha notícies de soldats assassinats per negar-se a reprimir les manifestacions. Què passa a l'exèrcit?

tota la credibilitat»

MA.- Les tropes estan en alerta màxima i incomunicades de l'exterior. Quan els fan sortir al carrer els diuen que van a lluitar contra bandes terroristes. Quan es troben davant de manifestants i es neguen a disparar són sentenciats a mort allà mateix. De fet els primers dies de la revolta a Daraa van acabar amb una divisió sencera de l'exèrcit: segons les informacions de què dispo són 700 soldats i ara els estan lliurant als seus familiars, dos mesos després. Tots els comandaments que participen en la repressió són de l'entorn d'Assad: la majoria de matances estan associades a la Quarta Divisió, comandada pel germà menor del president, Maher al Assad, i el *muhabarat*.

LI.- Qui està impulsant la revolta? Quines són les principals reivindicacions?

MA.- La revolta ha estat espontània. Això no significa que no hi hagi organitzadors, però es tracta d'una revolta del poble sirí contra el poder absolut. No és un conflicte ètnic ni religiós: hi ha manifestants assassinats de totes les ètnies i confessions.

LI.- Quin és el paper dels treballadors i treballadores?

MA.- Els treballadors són el gruix dels manifestants. Els pocs que tenen la sort de tenir una ocupació són funcionaris, ja que la resta treballa per al holding del president i companyia sense assegurança ni cap estabilitat: treballen quan et criden i punt. Els del sector lliure estan paralitzats perquè no funciona res.

LI.- També s'han aixecat els kurds, a l'est del país.

MA.- Els kurds també són sirians i s'aixequen com els altres. Cal treballar amb ells, ja que el nostre objectiu és el mateix: alliberar-nos del poder absolut. De fet aquí a Barcelona els kurds són els més actius en les mobilitzacions. Jo no els anomeno kurds, sinó sirians, perquè ja no sé on hi ha la diferència.

LI.- Per què la caiguda d'Assad preocupa a Israel?

MA.- Israel sempre ha presumit de ser l'única democràcia a la zona, però el fet és que negociar la pau amb una democràcia és molt més complicat. Perquè els dictadors, com Al-Assad i Mubarak, ho venen tot a canvi de mantenir-se en el poder. Això és el que han fet els governs àrabs, a més d'utilitzar l'enfrontament amb Israel per a la repressió interna: la llei d'emergència de Síria que prohibeix les manifestacions es justifica perquè suposadament estem en guerra, quan tothom sap que ja no hi haurà guerra contra Israel: simplement ho utilitzen com a moneda de canvi

LI.- Una intervenció militar de l'imperialisme serviria per frenar la repressió?

MA.- La nostra posició és clara: el canvi ha de sortir de dintre encara que costi més temps i més sofriment, ja hem vist què ha passat a tots els països on hi ha hagut intervenció: l'Afganistan, l'Iraq i ara Líbia. El poble sirí és molt patriòtic en aquest sentit, la bugada es renta a casa, en canvi sí que demanem una condemna al règim i el seu aïllament com a mesures i perseguir-lo per condemnar-lo davant del Tribunal Internacional per crims de guerra.

Rebutgem la detenció arbitrària del refugiat polític Joaquín Pérez i que hagi estat lliurat il·legalment al règim colombià

Fora el pacte pro imperialista entre Chávez i Santos!

Després de dies detingut arbitràriament a la seu de la policia política veneçolana, on va estar incomunicat, el refugiat polític d'origen colombià Joaquín Pérez Becerra va ser lliurat aquest dilluns pel govern de Chávez a les autoritats del règim colombià. Es tracta d'una violació aberrant dels drets humans de Pérez Becerra, que va ser obligat a exiliar-se per escapar de la campanya d'extermini perpetrada per l'estat colombià contra el partit d'esquerra *Unidad Patriótica* (UP) a finals dels 80, un genocidi que va cobrar-se la vida de més de quatre mil activistes d'aquesta organització, inclosa la muller de Pérez Becerra.

Aquesta acció del govern veneçolà demostra amb tota claredat el seu tarannà antidemocràtic i el seu fals discurs antiimperialista, així com l'abast del sinistre pacte entre Hugo Chávez i Juan Manuel Santos, que inclou la cooperació en matèria militar i d'intel·ligència entre ambdós governs. En virtut d'aquesta cooperació, el govern veneçolà ha lliurat al règim colombià, de manera expedita i sense complir amb els requisits de la llei, vuit persones perseguides per la seva presumpta

... Fora el pacte pro imperialista entre Chávez i Santos!

vinculació amb la insurrecció colombiana, només aquest any. En el cas de Pérez Becerra, es tracta d'un dels dos únics alcaldes electes de la UP que van sobreviure al genocidi polític. El propi president Santos va explicar que es va comunicar telefònicament amb Chávez per sol·licitar-li la detenció, i que el president veneçolà «no va dubtar» a respondre afirmativament al requeriment i executar-lo. A més Santos va delatar la naturalesa antidemocràtica de la persecució contra Pérez, plantejant que la seva captura era una resposta a la «mala propaganda contra Colòmbia» que aquell feia a Europa, amb les seves denúncies sobre violacions dels drets humans.

No és cap sorpresa que el règim colombià persegueixi tota forma de dissidència o oposició. Chávez, malgrat el seu discurs en ziga-zaga en el qual de vegades utilitza acolorides frases contra el que anomena «l'imperi», a la pràctica és un sol·lícit col·laborador de l'imperialisme, com ho demostra la seva relació amb el seu «nou millor amic» Juan Manuel Santos. Fa menys de dues setmanes, Chávez es va reunir a Cartagena amb Santos i el botxí del poble hondureny, Porfirio Lobo, per acordar una política comuna

que afavorís el reconeixement internacional del règim sorgit del cop goril·la de 2009 a Hondures. En contraprestació pels seus serveis militars i d'intel·ligència contrainsurgent, Chávez ha obtingut de les autoritats colombianes l'extradició d'un narcotraficant estretament vinculat al PSUV, Walid Makled, al qual el govern fins i tot ha lliurat una concessió per a l'administració portuària a Puerto Cabello. Així els drets humans es converteixen en moneda de canvi per a la diplomàcia «bolivariana».

Fem una crida a realitzar una campanya internacional àmplia en la qual totes les organitzacions polítiques i socials que es reivindiquin democràtiques exigeixin que Pérez sigui repatriat a Suècia, país on resideix i del qual és ciutadà, i exigint la fi del terrorisme d'Estat a Colòmbia -les víctimes del qual, entre assassinats/desaparèguts/desumens diverses desenes de milers. A més és important denunciar la política de Chávez de col·laboració amb

l'imperialisme, exigint-li que cessin els lliuraments il·legals de persones a les autoritats colombianes i que sigui respectat el dret al refugi polític.

26/04/2011.

Unitat Socialista d'Esquerra
Secció veneçolana de la UIT-CI

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100-3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

